Darurile Duhului Sfânt

Duhul Sfânt distribuie daruri spirituale credincioşilor pentru a fi folosite spre zidirea întregii biserici. Apostolul Pavel compară Biserica lui Hristos cu un trup compus din mai multe membre, fiecare având o anumită funcţionalitate în trup. Fiecărui membru al Trupului lui Hristos deci, i se dă un anumit dar de către Duhul, după rolul pe care îl îndeplineşte în Trup. Aceste daruri **nu sunt** înzestrări naturale, ci sunt abilităţi date de Duhul Sfânt. Apostolul Pavel enumera aceste daruri în două pasaje: Romani 12:3-8 şi 1 Corinteni 12:1-11. Singurul dar spiritual care apare în ambele pasaje este darul profeţiei, ceea ce sugerează faptul că cele două liste nu sunt exhaustive. Înainte de a analiza cele două liste şi de a le compara, este important să ne referim pe scurt la terminologia utilizată de apostolul Pavel cu referire la aceste daruri.

Darurile Duhului în 1 Corinteni 12. în pasajul acesta, Pavel explică natura şi scopul darurilor spirituale şi oferă o listă a acestora. Este posibil ca apostolul să fi răspuns în acest pasaj unor întrebări pe care i le-au pus corintenii într-o epistolă anterioară (5:9, 11), deşi nu putem preciza de ce aveau nevoie de aceste clarificări. Apostolul le explică credincioşilor din Corint faptul că sunt felurite *daruri spirituale (charismata),* dar toate sunt de la acelaşi Duh, sunt felurite *slujbe,* dar toate de la acelaşi Domn, felurite *lucrări,* dar toate de la acelaşi Dumnezeu (v. 4-6). Scopul lui Pavel în aceste versete este să sublinieze unitatea care există între feluritele activităţi spirituale din Trupul lui Hristos. Diversitatea darurilor spirituale, care sunt expresii ale activităţii Duhului în Biserică, nu trebuie să distragă atenţia Bisericii de la sursa comună a acestor daruri care este Duhul Sfânt.

După ce precizează faptul că manifestarea Duhului prin fiecare membru al Bisericii este în beneficiul întregii Biserici (v. 7), apostolul arată concret modul în care manifestarea Duhului este diversificată, oferind o listă cu nouă daruri spirituale (12:8-10), fără însă a le defini şi fără a preciza dacă lista este completă sau nu. În cazul unor daruri, natura acestora reiese cu claritate din denumirea darului respectiv, dar în cazul altora este mai greu să ne dăm seama la ce anume se referă darul. Înainte de a prezenta fiecare dar spiritual în parte, vom face câteva observaţii generale:

1) *Darurile nu sunt enumerate în ordinea importanţei.* Dacă ar fi aşa, ar însemna ca darul „cuvântului despre înţelepciune" să fie cel mai important, iar darul tălmăcirii limbilor să fie cel mai puţin important. Faptul că apostolul nu prezintă cele nouă daruri în ordinea importanţei este confirmat de recomandarea lui din 14:1: *„Umblaţi după darurile duhovniceşti, dar mai ales să proorociţi".* În lista darurilor din 12:8-10, proorocia este pe locul al şaselea! Înseamnă aşadar, că vorbirea în limbi şi tălmăcirea limbilor nu sunt cele mai neînsemnate daruri spirituale.

2) *Toate cele nouă daruri sunt supranaturale în egală* măsură. De exemplu, darul înţelepciunii este o manifestare tot atât de supranaturală ca darul de a face minuni, ca darul vorbirii în limbi sau cel al deosebirii duhurilor. Este greşit a confunda supranaturalul cu senzaţionalul aşa cum se întâmplă atunci când un miracol este considerat, în plan supranatural, deasupra profeţiei. Toate darurile spirituale din 1 Corinteni 12, desemnate prin termenul *pneumatica,* sunt supranaturale. Ele nu sunt o nuanţare sau amplificare a unei înzestrări naturale, ca în cazul unor harisme. De exemplu, darul „cuvântului despre înţelepciune", aşa cum apare în textul grecesc, nu este o formă mai nuanţată a înţelepciunii omeneşti. Toate aceste nouă daruri sunt mai degrabă înzestrări divine care transced umanul, chiar dacă operează prin agenţi umani.

3) *Duhul Sfânt operează prin darurile Sale chiar dacă cel care le posedă nu înţelege modul lor de operare.* Este posibil ca un dar să se manifeste printr-un credincios, fără ca acesta să poată identifica precis darul. Important este nu să fim în stare să identificăm aceste daruri sau să le cunoaştem modul de operare, ci să fim deschişi aşa încât activitatea harică a Duhului Sfânt în viaţa noastră să nu fie împiedicată.

Cele nouă daruri ale Duhului Sfânt prezentate de apostolul Pavel în 1 Corinteni 12 sunt de regulă clasificate în trei grupuri de câte trei daruri, după cum urmează:

I) <u>Daruri de descoperire</u>: (1) cuvântul despre înţelepciune, (2) cuvântul cunoştinţei şi (3) darul deosebirii duhurilor.

II) <u>Daruri de putere</u>: (1) darul credinţei, (2) darul tămăduirilor şi (3) darul minunilor.

III) Daruri de inspiraţie: (1) darul proorociei, (2) darul vorbirii în alte limbii şi (3) darul tălmăcirii limbilor.

I. **Daruri** de **descoperire**

(1) **Darul înţelepciunii.** Este darul care în Vechiul Testament era asociat cu conducerea poporului Israel. Este darul pe care îl poseda Moise, care i-a fost transmis lui Iosua şi pe care I-a cerut Solomon. Este acel „duh de înţelepciune" care i-a fost dat lui Iosua prin punerea mâinilor, atunci când a fost investit ca succesor al lui Moise (Deut 34:9).

Chiar de la începutul epistolei sale către Corinteni, Pavel le aduce aminte acestor creştini că el nu a venit la ei cu „înţelepciunea vorbirii" (1:17) sau „cu o vorbire sau înţelepciune strălucită" (2:1, 5). Apostolul începe acum lista darurilor spirituale cu „înţelepciunea", un termen favorit al corintenilor care, în numele înţelepciunii, au fost gata să-i respingă pe Pavel şi Evanghelia propovăduită de el. Ceea ce face apostolul aici este o redefinire a termenului în lumina activităţii Duhului, aşa încât să dea acestui concept un conţinut diferit de cel pe care-l avea în ochii corintenilor. Dacă în capitolul 2, „mesajul înţelepciunii" era o recunoaştere a faptului că propovăduirea lui Hristos cel crucificat este adevărata înţelepciune a lui Dumnezeu, aici el se referă la *o înţelegere specială a lucrurilor adânci şi tainice ale lui Dumnezeu.*

(2) **Darul cunoştinţei.** Pavel se adresează corintenilor ca unor oameni care erau pasionaţi de cunoaştere. Darul nu are nimic de a face cu cunoaşterea omenească şi nu este rezultatul studiului, fie el studiu teologic sau studiu biblic; altfel, nu ar mai fi un dar al Duhului.

Înţelegerea acestui „dar" ca o manifestare a Duhului nu este o chestiune tocmai simplă, întrucât „cunoştinţa" sau „cunoaşterea" mai apare în alte două texte în epistolă şi nici acestea nu sunt lipsite de ambiguitate (13:2; 14:6). Unii consideră că darul se referă la capacitatea supranaturală de a cunoaşte lucruri, fapte, stări, care nu pot fi cunoscute pe altă cale, în genul cunoaşterii profetice din Vechiul Testament. Un exemplu din Noul Testament ar putea fi cunoaştere de către Petru a vicleniei lui Anania şi Safira (Fapte 5:1-11). în acest caz, darul

poate fi numit „dar de descoperire." Alţii cred că este vorba despre darul de a desluşi Scripturile, de a da „o învăţătură inspirată". Această interpretare se aplică însă mai bine darului înţelepciunii, cu ajutorul căruia credinciosul pătrunde tainele lui Dumnezeu şi acţionează inspirat de Dumnezeu.

Darul „cuvântului cunoştinţei" sau „darul cunoştinţei" se referă, prin urmare, la o rostire inspirată de Duhul, prin care se descoperă ceva. Acest fapt pare să fie confirmat de locul pe care-l ocupă darul în 14:6, între „descoperire" şi „proorocie", cât şi de faptul că, împreună cu proorocia şi vorbirea în limbi, darul „cunoştinţei" va avea un sfârşit la *eshaton,* la încheierea perioadei Bisericii (13:8-10). Ceea ce este dificil cu privire la acest dar este să înţelegem felul în care conţinutul rostirii face ca darul să se distingă de darul „înţelepciunii" sau de „profeţie".

(3) **Darul deosebirii duhurilor.** Darul deosebirii duhurilor este o pătrundere în lucrurile divine, o *cunoaştere* care vine de la Dumnezeu. Putem cunoaşte natura duhurilor şi prin criterii pe care le găsim în Scripturi: roadele omului, dacă primeşte sau nu slava de la oameni, dacă spune ceva contrar cu Scriptura, dacă încearcă să manipuleze oamenii etc. în 1 Ioan 4:1, apostolul îndeamnă biserica să cerceteze duhurile dacă sunt de la Dumnezeu: *„Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi prooroci mincinoşi."* Este evident că acest gen de cunoaştere a duhurilor *nu este darul deosebirii duhurilor,* ci o cunoaştere bazată pe criteriile amintite mai sus. O recomandare similară o găsim în 1 Corinteni 14:29, unde apostolul Pavel afirmă: *„ Cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, ceilalţi să judece ".* In acest verset, însă, nu se pune problema deosebirii duhului prin care vine proorocia, ci referirea se face mai degrabă la analizarea conţinutului proorociei, aşa încât să existe siguranţa că aceasta este în deplin acord cu Duhul lui Dumnezeu care locuieşte în fiecare credincios.

Se pune întrebarea dacă toată biserica trebuie să aibă darul de deosebire a duhurilor? După cele afirmate de apostolul Pavel în 12:10, Duhul Sfânt este Cel care alege cui să îi dea darul. în 1 Corinteni 14:29, nu este clar dacă „cei care judecă" sunt doar proorocii care tac sau toată adunarea (vezi versetul 24). Oricum, ceea ce trebuie judecat aici este conţinutul proorociei, nu sursa ei. Pe de altă parte, cercetarea duhurilor în 1 Ioan 4:1 este responsabilitatea întregii

adunări. Aici nu se mai pune problema de a analiza conţinutul mesajului profetic sau de a analiza dacă acesta este compatibil cu învăţătura creştină. „Cercetarea duhurilor" înseamnă a cerceta sursa mesajului profetic sau a învăţăturii.

Realitatea este că şi credincioşii pot fi înşelaţi. Apostolul îi atrage atenţia lui Timotei: *„Dar Duhul spune lămurit că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor"* (1 Tim. 4:1). Şi apostolul Petru semnalează acelaşi pericol: *„în norod s-au ridicat şi prooroci mincinoşi, cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi care vor strecura pe furiş erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul care i-a răscumpărat şi vor face să cadă asupra lor o pierzare năpraznică"* (2 Pet. 2:1). Deosebirea duhurilor nu înseamnă neapărat vânătoare de ipocriţi şi de prooroci mincinoşi. Cercetarea duhurilor trebuie făcută de pe o poziţie neutră, fiind pregătiţi să acceptăm ceea ce ne descoperă Dumnezeu. Atunci, însă, când deosebirea duhurilor se face prin operarea darului spiritual, nu va mai exista nici o îndoială cu privire la sursa mesajului în inimile celor care au Duhul.

II. DARURI DE PUTERE

-

Darul credinţei. Acest dar nu se referă la credinţa care duce la mântuire, cu toate că este posibil ca şi aceasta să fie considerată de apostolul Pavel ca fiind tot o lucrare a Duhului Sfânt (cf. 2 Cor. 4:13). Credinţa la care se referă aici apostolul este credinţa aceea deplină care „mută munţii" (1 Cor. 13:2) sau o credinţă asemănătoare cu cea a „eroilor credinţei" din Evrei 11. Este evident că Pavel are în vedere aici un dar supranatural care operează prin anumiţi credincioşi şi care este pus în evidenţă prin manifestări supranaturale ca vindecări, semne şi minuni. Darul nu se referă, însă, la efectele lui, ci la convingerea supranaturală a credinciosului că Dumnezeu va lucra, în pofida tuturor circumstanţelor nefavorabile. Totuşi, nu este uşor să diferenţiem între darul credinţei şi efectele lui, efecte care sunt substanţa următoarelor două daruri - darul tămăduirilor şi darul minunilor. Există un sens în care aceste două daruri conlucrează cu darul credinţei. De exemplu, credinţa care „mută munţii" poate fi identificată în mod legitim ca „darul minunilor".

Darurile de tămăduire. Fenomenul vindecărilor a fost bine cunoscut în Biserica Primară fiind considerat ca o împlinire a proorociilor vechitestamentare în conformitate cu care, în epoca mesianică, Dumnezeu va vindeca pe poporul Său nu numai din punct de vedere spiritual, ci şi trupeşte. De exemplu, proorocia lui Isaia, „prin rănile Lui suntem tămăduiţi" (53:4), a fost interpretată de Matei în sensul vindecării trupeşti (8:17). în Faptele Apostolilor, Luca precizează că puterea cu care Isus a vindecat pe bolnavi şi a scos demonii s-a datorat ungerii Duhului Sfânt care L-a însoţit (10:38). Apostolul Pavel însuşi a fost folosit de Dumnezeu ca instrument prin care să opereze acest dar.Probabil că la „darurile de tămăduire" se referă el când vorbeşte despre „semnele unui apostol" care s-au manifestat prin „semne, puteri şi minuni" făcute în mijlocul bisericii din Corint (2 Cor.12.12) şi în alte părţi (cf. Rom. 15: 19).

Este de remarcat faptul că apostolul Pavel foloseşte în 1 Corinteni 12 un plural — „darurile tămăduirilor", expresie care se repetă de două ori în acelaşi capitol (v. 28, 30). Acest plural *(charismata)* sugerează că darul nu are un caracter permanent, în sensul că este dat unui credincios o dată pentru totdeauna, ci că fiecare manifestare a lui este un „dar" separat. Apoi, pluralul mai indică şi diversitatea manifestărilor acestui dar, atât în ce priveşte metodele folosite pentru vindecare cât şi efectele lui.

Darurile minunilor. Apostolul Pavel listează separat „darurile de vindecare", cu toate că este posibil ca el să le fi inclus în „darurile minunilor" sau „darurile [săvârşirii] minunilor". Acest „dar" sau „manifestare" a Duhului, pare să includă toate celelalte activităţi supranaturale ale Duhului care pot fi descrise ca „manifestări de putere." în limba greacă, cuvântul tradus în limba română prin „minuni" este cuvântul obişnuit pentru „putere". În iudaismul contemporan lui Isus, conceptul de „putere" a fost asociat cu activitatea Duhului lui Dumnezeu. Dacă unii autori consideră că termenul „minuni" se referă aici la activitatea de exorcizare, în opinia noastră, termenul include o gamă largă de activităţi supranaturale care pot fi descrise ca miraculoase. În versetele 28-30 unde apostolul repetă lista darurilor, termenul mai apare de două ori la plural. Aşa cum reiese şi din Galateni 3:5 („Cel ce vă dă *Duhul* şi face *minuni* printre voi"), miracolele au fost un fenomen obişnuit în bisericile pauline şi au fost asociate de regulă cu activitatea Duhului.

III.DARURILE DE INSPIRAŢIE

-

(1) Darul proorociei. Dintre toate harismele, darul proorociei este menţionat cel mai des în Noul Testament. În scrierile pauline, apare în 1 Tes. 5:20; 1 Cor. 11:4-5; 12:10-14:40; Rom. 12:6; Efes. 2:20; 3:5; 4:11; 1 Tim. 1:18; 4:14. Probabil că tot la proorocie face apostolul Pavel referire când scrie tesalonicenilor: „să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh" (2 Tes. 2:2).

Ideea de proorocie este foarte comună în cultura grecească, dar înţelegerea ei de către Pavel este determinată de conceptul iudaic despre proorocie: *Proorocul vorbeşte poporului lui Dumnezeu inspirat de Duhul.* El rosteşte spontan mesaje inteligibile, în prezenta unei adunări a poporului, pentru edificare, încurajare, mustrare şi chiar anunţarea pedepsei. Deseori mesajul profetic al proorocilor vechitestamentali a avut un element de prezicere, dar acesta nu a fost elementul predominant. Proorocii Vechiului Testament au recurs uneori la gesturi simbolice pe care apoi le interpretau, oferind în felul acesta o reprezentare grafică a mesajului pentru o mai bună înţelegere a lui (de ex, Osea 1:2; 3:1), dar nici acesta nu a fost un element predominant. În ce priveşte starea profetului în momentul în care transmitea profeţia, este necesar să precizăm că „extazul" nu a caracterizat profeţia Vechiului Testament. Chiar dacă găsim uneori situaţii de „extaz" sau „transă" (de ex, Saul în 1 Sam. 19:19-24), de cele mai multe ori, profeţii au transmis mesajele într-o stare de deplină conştienţă. În ceea ce urmează vom sublinia câteva aspecte ale darului profetic, aşa cum este el înţeles de apostolul Pavel.

a) Din modul în care tratează darul profetic în 1 Corinteni, reiese că apostolul Pavel este familiarizat cu caracteristicile profeţiei vechitestamentale şi a conceptului iudaic despre profeţie. El respinge orice formă de manifestare care include starea de extaz sau transă. Cu toate că spontaneitatea mesajelor este evidenţiată (1 Cor. 14:20-32), cei care proorocesc deţin controlul asupra facultăţilor lor mintale (1 Cor. 14:23-25, 30-32).

b)Dacă în Vechiul Testament proorocia a fost accesibilă unui număr restrâns de persoane alese de Dumnezeu pentru oficiul profetic, în Noul Testament, chiar dacă unii credincioşi sunt numiţi prooroci, darul este la îndemâna fiecărui credincios, cel puţin ca potenţial (1 Cor. 14:24-25, 30-31). Accesul pe scară largă a credincioşilor la acest dar a fost prezis prin profeţia lui Ioel („fiii şi fiicele voastre vor prooroci", Ioel 2:28-30) şi a devenit o realitate o dată cu coborârea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii (Fapte 2:17-18). Epistolele pauline reflectă larga răspândire a fenomenului profetic (1 Tes. 5:19-22; 2 Tes. 2:2; Rom.12:6 etc), iar exersarea acestui dar este nu numai evidenţiată de apostolul Pavel, ci şi recomandată (1 Cor. 14:1).

c) în gândirea paulină, proorocia nu este nicidecum infailibilă. Ea trebuie evaluată de comunitatea creştină (1 Tes. 5:21-22). Aceasta pare să fie cea dintâi atribuţie a celor care au darul deosebirii duhurilor (1 Cor. 12:10), întrucât verbul pentru „a deosebi" apare şi în 1 Corinteni 14:29, pentru „a judeca" („a evalua") proorociile. Necesitatea de a „judeca" un mesaj profetic pare să facă trimitere la caracterul spontan al acestuia. În gândirea lui Pavel, o proorocie este un mesaj primit *ad hoc* şi nu poate niciodată să aibă autoritatea unui „text inspirat."

d) Ca o proorocie să aibă loc este nevoie de două elemente: o *descoperire* de la Duhul Sfânt, care este sursa proorociei, şi o *relatare* publică a acestei revelaţii, care este proorocia însăşi. Fără aceste două elemente nu există proorocie. Descoperirile care nu sunt transmise şi cele care nu sunt menite pentru a fi transmise nu sunt proorocii.

e)Un aspect important care trebuie reţinut este că în epistolele pauline nu găsim fenomenul „proorociei personale", când cineva prooroceşte despre un altul în chestiuni ce ţin strict de viaţa acestuia. Profeţiile făcute cu privire la alegerea lui Timotei (1 Tim. 1:18; 4:14) au fost de interes comunitar şi au fost testate şi aprobate de comunitatea creştină prin punerea mâinilor.

În ce priveşte funcţiunea proorociei noutestamentale, aceasta este multiplă. Iată câteva dintre scopurile pe care le poate avea un mesaj profetic: 1) De a indica alegerea pe care o face Dumnezeu unor oameni pentru lucrare (Fapte 13:1-3; Gal. 2:2; 1 Tim. 1:18, 4:14); b) de a aduce aminte comunităţii creştine de cuvintele lui Isus că în zilele din urmă răul va spori (1 Tim. 4:1); c) de a aduce

Bisericii încurajare şi zidire bisericii şi mângâiere (1 Cor. 14:3); d) de a aduce învăţătură (1 Cor. 14:31).

(2) **Darul feluritelor limbi.** Se pare că întregul argument al capitolului 14 din 1 Corinteni este dictat de preferinţa unilaterală a corintenilor pentru acest dar. Insistenţa apostolului asupra acestui dar spiritual, prin reglementările pe care le aduce cu privire la manifestarea lui, indică pe de-o parte faptul că biserica din Corint nu a înţeles rolul darului şi că I-a folosit greşit, iar pe de altă parte importanţa mare a acestui dar în biserică.

Câteva aspecte clare cu privire la vorbirea în limbi, care reies din lecturarea capitolelor 12 şi 14 din 1 Corinteni, sunt:

a) Ca şi celelalte daruri, vorbirea în limbi este un dar inspirat de Duhul (12:7, 11);

b) Regulile pe care le impune Pavel în capitolul 14 arată că cel care vorbeşte într-o altă limbă prin Duhul nu este în transă, ci deţine controlul asupra facultăţilor sale mintale. Dacă ar fi fost altfel, cerinţa apostolului ca cei care vorbesc în limbi să vorbească pe rând şi să tacă în cazul în care nu este cine să tălmăcească este de prisos;

c) Vorbirea în limbi este necunoscută atât pentru cel care vorbeşte (14:14) cât şi pentru cei care aud manifestarea darului (14:16);

d) Spre deosebire de fenomenul vorbirii în limbi care a avut loc în Ziua Cincizecimii, unde limbile vorbite au fost cunoscute de cei care erau prezenţi *{xenolalia),* în Corint vorbirea în limbi *{glossolalia)* trebuie tălmăcită. Folosirea limbilor omeneşti ca analogie în 14:10-12 denotă că vorbirea în alte limbi pe care o tratează apostolul în acest capitol nu se referă la limbi omeneşti. Posibil ca Pavel să fi socotit că *glossolalia* este o vorbire în „limbi îngereşti" (cf. 13:1), având în vedere că sursa lor este Duhul. În orice caz, nu este vorba despre o „bolboroseală extaziată", aşa cum o numesc cei care nu agreează ideea vorbirii în limbi, ci este o vorbire în limbi neînţelese de oameni, dar înţelese de Dumnezeu, căruia I Se adresează de fapt mesajul;

e) Dacă în Ziua Cincizecimii limbile vorbite erau un *semn* supranatural, dar inteligibil, pentru cei adunaţi, în Corint limbile sunt un *dar* prin care cel abilitat de Duhul rosteşte „taine" care nu pot fi altfel rostite cu înţelepciunea

omenească (14:2, 14-15, 28). Aşadar, când darul vorbirii în altă limbă este tălmăcit, se tălmăceşte nu o vorbire menită să aducă un mesaj celorlalţi, ci „tainele" pe care credinciosul le spune lui Dumnezeu.

O întrebare legitimă care se pune frecvent de către penticostali sau de alţi creştini interesaţi în fenomenul vorbirii în limbi este dacă un credincios botezat cu Duhul Sfânt trebuie să vorbească în mod constant în limbi. Răspunsul la această întrebare îl dă apostolul Pavel însuşi. El arată că şi acest dar, împreună cu toate celelalte, este împărţit după cum Duhul voieşte să îl împartă. Întrebarea retorică din I Corinteni 12:30 - „Toţi vorbesc în alte limbi?" - cere un răspuns negativ. Insistenţa unor penticostali că vorbirea în limbi trebuie să fie practicată de toţi cei care au fost botezaţi cu Duhul Sfânt nu are suport biblic. Totuşi, apostolul Pavel îi îndeamnă pe credincioşii din Corint să caute darurile spirituale. Dacă un credincios din zilele noastre manifestă interes pentru darul vorbirii în alte limbi, face dovada credinţei şi se lasă condus de Duhul Sfânt, aşa cum a făcut atunci când a " avut experienţa pneumatică iniţială, el poate beneficia din nou de vorbirea în limbi. Întrucât acest dar este în primul rând pentru zidirea personală, noi credem că Dumnezeu însuşi doreşte ca fiecare credincios să ceară acest dar.

În ceea ce urmează vom prezenta o scurtă trecere în revistă a reglementărilor impuse de apostolul Pavel bisericii din Corint, cu privire la practicarea darului vorbirii în alte limbi:

Versetul 1: Credincioşii sunt îndemnaţi să caute darurile spirituale, printre acestea **fiind** şi vorbirea în alte limbi.

Versetele 2-4: Vorbirea în limbi zideşte pe cel care are darul, dar *proorocia,* care este **o** rostire inspirată într-o limbă cunoscută, îi zideşte pe ceilalţi.

Versetul 5: Apostolul Pavel a dorit ca fiecare credincios să vorbească în alte limbi, dar a recomandat corintenilor să caute mai degrabă să proorocească. La întâlnirile publice ale bisericii, profeţia este mai importantă decât vorbirea în limbi, cu excepţia cazului când limbile necunoscute sunt tălmăcite.

Versetele 6-11: Fără tălmăcire, vorbirea în limbi într-un cadru public nu este de folos bisericii.

Versetele 12-14: Credincioşii trebuie să facă uz de darurile spirituale numai în folosul întregii biserici.

Versetele 15-19: Apostolul Pavel s-a rugat şi a cântat atât prin Duhul (aluzia fiind aproape sigur la cântarea în altă limbă), cât şi într-o limbă cunoscută. Rugăciunea publică trebuie făcută într-o limbă înţeleasă de public. Personal, Pavel a vorbit în limbi mai mult decât oricare dintre creştinii din Corint, dar în public a preferat să vorbească într-o limbă cunoscută, aşa încât ceilalţi să beneficieze.

Versetul 20: Credincioşilor li se cere să fie maturi şi să ştie când este potrivit şi când nu este potrivit să dea curs darului vorbirii în alte limbi.

Versetele 21-22: Vorbirea în limbi este un semn pentru necredincioşi, în timp ce profeţia este pentru credincioşi. Cu alte cuvinte, darul vorbirii în alte limbi are menirea de a atrage atenţia asupra fenomenului miraculos şi, astfel, de a inspira credinţă în cei care aud, aşa cum s-a întâmplat în Ziua Cincizecimii. După convertirea acestora, însă, ei trebuie să primească, în limba lor, învăţătură şi descoperire.

Versetele 23-25: Dacă cineva vorbeşte în continuu în limbi, în biserică, va părea în ochii celor necredincioşi ca un nebun. Dacă, pe de altă parte, cineva prooroceşte în limba pe care o înţelege întreaga adunare, ascultătorii vor fi zidiţi şi îndrumaţi spre Dumnezeu. Chiar dacă, iniţial, vorbirea în limbi atrage atenţia ascultătorilor, nu le slujeşte nici credincioşilor nici necredincioşilor dacă întregul serviciu divin este consumat cu vorbirea în limbi.

Versetele 26-31: Aceste versete conţin concluziile cu privire la ordinea care trebuie păstrată în întâlnirile publice ale bisericii. în condiţii normale, un serviciu divin ar trebui să includă cântări de laudă, învăţătură, vorbirea în limbi, descoperiri (revelarea unor adevăruri spirituale într-o limbă cunoscută) şi tălmăcirea limbilor. Toate acestea, însă, trebuie să aibă loc spre folosul întregii adunări.

(3) **Darul tălmăcirii limbilor.** Darul tălmăcirii limbilor este îngemănat cu darul vorbirii în limbi, întrucât existenţa lui este dictată de caracterul neinteligibil al vorbirii în alte limbi. Verbul grecesc ***hermeneuo*** este tradus de obicei prin „a traduce" sau „a interpreta" dar poate însemna şi „a pune în cuvinte." Evident,

în contextul discuţiei de faţă, verbul înseamnă a pune mesajul într-o limbă înţeleasă de comunitate. Dacă este vorba despre o traducere cuvânt cu cuvânt sau doar de o interpretare a ideilor principale conţinute în mesaj contează mai puţin. Oricum, întrucât şi vorbirea în limbi şi tălmăcirea limbilor este activitatea Duhului, este dificil, dacă nu imposibil, să ne pronunţăm dacă tălmăcirea înseamnă traducere sau interpretare. Chiar în cazul traducerii dintr-o limbă omenească în alta, traducerea şi interpretarea se întrepătrund în sensul că unele cuvinte trebuie explicate chiar în procesul traducerii. Din afirmaţiile apostolului Pavel în 12:11 şi în 14:5, 13, 27-28, reiese că acesta este un dar inspirat de Duhul. Cel care tălmăceşte vorbirea în limbi nu cunoaşte limba respectivă, tălmăcirea fiind completamente activitatea Duhului. Tălmăcirea limbilor este un miracol tot atât de mare ca şi vorbirea în limbi. Mai reiese din pasajele indicate mai sus că darul tălmăcirii poate fi dat atât celui care vorbeşte într-o altă limbă cât şi altuia.

IV. ALTE DARURI ALE DUHULUI SFÂNT

-

În versetele 28-30 din acelaşi capitol 12 din 1 Corinteni, apostolul Pavel menţionează din nou câteva dintre cele nouă daruri spirituale enumerate la începutul capitolului, împreună cu alte câteva slujbe duhovniceşti cum ar fi apostolia, slujba de prooroc şi cea de învăţător. Mai sunt menţionate două daruri care nu apar la începutul capitolului, şi anume, *darul ajutorărilor* şi *darul cârmuirilor.* Această enumerare împreună a darurilor şi a slujbelor face parte din argumentul lui Pavel pentru unitate în diversitate. El arată că diversele daruri şi slujbe care există în biserică trebuie să contribuie la unitatea acesteia, după modelul conlucrării mădularelor unui trup omenesc.

Darul cârmuirilor este exprimat în greacă printr-un substantiv la plural, „cârmuiri", plural care exprimă o varietate de aptitudini care sunt necesare în conducere sau administraţie. Un substantiv înrudit cu acesta apare în Fapte 27:11 şi înseamnă „cârmaci" al unei corăbii. în afara Noului Testament, substantivul mai înseamnă şi „sfătuire." Deducem, aşadar, că, în contextul bisericii creştine, termenul se poate referi atât la aspectul administrativ al conducerii, cât şi la cel spiritual. Pluralul mai poate fi un indiciu că darul

cârmuirilor este disponibil mai multor slujbe de conducere eclesială, cum ar fi cele de apostol, învăţător, prezbiter, episcop etc. Apostolul face referire la darul cârmuirilor şi în Epistola către Romani 12:8.

Darul ajutorărilor apare la plural („ajutorări") ca şi darul cârmuirilor, sugerând varietatea modurilor în care un credincios este inspirat de Duhul Sfânt să-i ajute pe semeni. Cuvântul grecesc apare numai aici în Noul Testament, cu toate că apare în formă verbală în Septuaginta, cu sensul de „a ajuta" sau „a asista" pe cineva la nevoie. Este posibil ca apostolul să fi făcut referire la acelaşi dar pe care îl menţionează şi în lista din Romani 12:8 sub trei forme, *a îmbărbăta, a da* şi *a face milostenie.* Acesta este darul care îi este necesar prin excelenţă unui diacon. Aşa cum găsim şi în capitalul 6 din Faptele Apostolilor, pentru a beneficia de acest dar, credinciosul trebuie să fie plin de Duhul Sfânt şi de înţelepciune (6:3).

Al treilea pasaj în epistolele pauline care enumera darurile spirituale se găseşte în Romani 12:6-8: *„Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, cine are darul proorociei să-i întrebuinţeze după măsura credinţei lui. Cine este chemat la o slujbă să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii să se ţină de învăţătură. Cine îmbărbătează pe alţii să se ţină de îmbărbătare. Cine dă să dea cu inimă largă. Cine cârmuieşte să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie s-o facă cu bucurie. "* Ca şi în 1 Corinteni 12:28- 30, şi aici avem acelaşi amestec de daruri şi slujbe. în opinia noastră, chiar dacă se poate face o diferenţiere între cele două, slujbele sunt privite de apostol ca nişte daruri *(charismata)* ale Duhului Sfânt. Cu alte cuvinte, numai un credincios care are astfel de daruri din partea Duhului Sfânt poate îndeplini o slujbă în biserică. Darurile din Romani 12:6-8 diferă de cele enumerate în 1 Corinteni 12:8-10 prin faptul că nu sunt daruri supranaturale, ci înzestrări naturale, nuanţate de către Duhul Sfânt în măsura în care fiecare credincios se lasă călăuzit de Duhul.

Isus i-a răspuns: "Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu.

Ioan 3-5